

Várnak a csekkek...

Még... várnak a csekkek a szombati postán,
még állok a sorban, a kassa előtt.
Nem bort mérnek, a pult, a csaposlány
máshol várja az arra menőt.
Ősz van, előttem nyitva a naptár,
– van befizetni valóm – fenyeget;
szám[!]a az Égig, mint teli magtár,
összege „már megüté fejemet”!

Bár, Te tanítod „az özvegyi fátyolt”,
messze kerüljük a „szemfödelet”;
mert, ami Bennük örökre világolt,
átörökíteni jobb, ha lehet!
Már – örömömben – az arcod előttem,
vár milliószor a gondolatom;
Nyár heve dobban, a Tél is erőtlen,
lomb sose hulljon: az oldaladon!

Él szemeidben a „lángsugarú nyár”,
csókom a szádon, a homlokodon;
hajkoronádhoz nyúlni: gyümölcstál,
túltesz a legfinomabb borokon!
Itt van az Őszünk, s jut vele Tél is? –
kérdzem Istent, Istenemet;
mint a vasárnap, kell a Remény is,
Istentisztelet és felelet!